

Friedrich von Bodelschwingh

Nehéz volt választani, mindig is a hirtelen döntések embere voltam, ez a mostani is ilyen. Elolvastam a rövid leírást róla a kiadott ppt-ből, és tudtam, hogy nekem ő kell! Már ennyi idő alatt annyira közel került a szívemhez, hogy tudtam: bármennyi információ is van róla, nem lehet eltántorítani, ha kell, abból a kevésből hozok ki egy oldalt. De nem csak szerintem volt nagyszerű személy, életútja méltó bemutatásra, így több tanulmány és emlékezés is van róla.

Friedrich von Bodelschwingh 1831. március 6-án született nemesi családban egy kis veszfáliai faluban, Haus Markban, Tecklenburg közelében. Édesapja porosz miniszter volt. 1854 nyarán hívta el Isten feladatára, két élménye volt ezzel kapcsolatosan. Késő este hazafelé lovagolt. A szomszéd falu templomában missziói ünnepség volt. A vége felé járt, amikor belépett; hallotta, amikor a lelkész éppen ezt mondta szolgálata végeztével: *„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.*

Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” (Lk 10,2) Bodelschwingh ezt hallva lelkében felkiáltott, s valami hatalmas felszabadító hívásnak engedve így szólt: „Igen, Uram, boldogan megyek.” Az életben mindig is jelekre várunk, célja kell, hogy legyen a személyünknek. Nem lehetünk névtelenek, kiket oly hamar elfelednek. Várunk az elhívásra, ami sokszor nem jön, vagy késik. Isten nem rak mindenki vállára nagy terheket, éppen elég szüntelenül hinni a megpróbáltatások közepette. Ő megkapta az elhívását, élt vele, és több száz ember lelt oltalmat kezei közt.

Még ez év őszén Bazelbe ment, és jelentkezett az akkor már neves missziói prédikátorképzőbe. Az intézet vezetője azt tanácsolta, végezze el előbb a teológiát az egyetemen. Egyetemi tanulmányaival párhuzamosan missziói és bibliaórákat tartott, vasárnaponként családi esteket szervezett a missziós házban. 1858–64 közötti párizsi éve alatt megházasodott, és hamarosan négy gyermek édesapja lett.

A boldog éveket hirtelen kemény próbatétel követte: a házaspár 1869 januárjában két hét alatt elvesztette négy gyermekét torokgyík, illetve tüdőgyulladás következtében. Később egy szomorkodó apának ezt mondta: *„Annak idején, amikor elvesztettük négy gyermekünket, átéreztem Isten keménységét, de végtelen irgalmát is.”*

Istenbe vetett hitét, sírva ordibáltak volna, nagy, jószágos megváltó amikor én szenvedek, szenvedtek?”

Ő továbbra is hitt és epilepsziás betegek alapított intézetét vezetni. Ez egy kisebb Ebenezerből és az alatt álló Bethel házból

Nem vesztette el holott mások már hogy „hol van a Isten, hol van, hol volt, amikor ők

remélt. Az

Bielefeldben 1867-ben kezdte el parasztházból, az éppen átépítés állt. Ehhez jött még

egy diakonisszaház, ahol 1871 végére tíz felszentelt diakonissza és tizenhét próbaidős nővér szolgált. A Sarepta nevű diakonisszaházzal kiegészülve Bodelschwingh intézete a belmisszió legnagyobb intézménye lett Németországban, s elkezdett növekedni „az irgalom városa”. A közel négyezer gondozott és gondozóik egy nagycsaládot alkottak, ahol mindenkit egyenértékű embernek, Isten gyermekének tekintettek. Az alkohol és a vándorsors elől próbálta megmenteni a rászorulókat azzal, hogy munkatelepet hozott létre ezzel a jelszóval: „Munka alamizsna helyett!”.

Az 1886-ban Berlinben megalakított Német Kelet-afrikai Missziói Társaságnak kezdettől fogva tagja volt, és kérésükre külmisszióra kiképzett diakónusokat és diakonisszákat, illetve missziós iskolájából teológusokat küldött Kelet-Afrikába, a mai Tanzánia, Burundi és Ruanda területére. Élete utolsó pillanatáig a cselekvő szeretet, a szolgáló irgalom tartotta lendületben őt mások javára. 1910. április 2-án fejezte be földi munkásságát. Igencsak érthető, hogy sírjára ezt a páli igét írták: „*Minthogy irgalmat nyertünk, nem csüggedünk el.*”. Rendkívül alázatos ember volt, aki nélkül kevesebb lenne ma a világ. Mentsvár volt nőknek, munkásembereknek, hajléktalanoknak, fiataloknak, fogyatékosoknak, időseknek. Még mai napig

is az, mivel életművét továbbvítették. Példakép, olyan ember, akire hasonlítani akarok, ez lett nekem ő mindössze egy nap alatt.

Minden nyáron önkénteskedem, holott már kilencedikben ledolgoztam mind az ötven órát, de annyira fel tud tölteni, mikor valami jót cselekszem. Két kiállítótermet rendeztem be a helyi múzeumban, a könyvtárban könyveket címkéztem. Mindig vidám voltam, még akkor is, amikor csak edényeket súroltam. Szerintem ő is ezt érezte, lett hivatása, küldetése jobbá tenni az emberek életét.

(11. osztályos tanuló)

(Képek forrása:

https://de.wikipedia.org/wiki/Friedrich_von_Bodelschwingh_der_J%C3%BCngere

<https://www.pexels.com/hu-hu/foto/baratsag-bizalom-csalad-csapat-461049/>

<https://unsplash.com/s/photos/hands>)